

СТЕФАН БОНЕВ

КАТАСТРОФА

Част 18 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Ако ви се наложи да търсите пример за отрицателен студент, винаги можете да се обърнете към Илиана. Вече осем години кръстосва коридорите на института и все още се намира на непреодолимата граница между втори и трети курс. Две прекъсвания по слаб успех, едно по незаверен семестър, три по... Но по-добре питайте нея! Ще я намерите всеки ден в кафенето пред студентския стол. Иначе е елегантно и изискано момиче. Носи се скромно, тиха е. Обича да слуша, когато някой говори, независимо какво.

Илиана е отраснала при баба си. Родителите ѝ са починали при автомобилна катастрофа. По-добре не я питайте за това, не знам как ще реагира. Работи като машинописка в някакъв институт и от това се прехранва. Мога да ви кажа още, че държи самостоятелна квартира в центъра. Само не си мислете, че може да ви огрее. Досега никой не я е виждал с момче. Движи се навсякъде сама, отхвърля предложенията на колегите, но не бих казал, че мъжете не я интересуват. За Илиана животът е едно безконечно събиране на информация за света наоколо. Обича да слуша разговорите на хората около себе си, да разглежда до най-малка подробност някой предмет, човек или животно.

Понякога изпада в нещо като транс. Тогава потъмнелите ѝ очи започваха да гледат неразбиращо и уплашено, ръцете ѝ започваха да треперят, а устните мърдаха в някаква беззвучна реч. Обикновено предчувстваше кризата и бързаше да се прибере в квартирата навреме, за да изживее всичко сама.

Веднъж се случи така, че кризата започна на един студентски терен. Беше късно и нямаше с какво да се прибере. В края на трансa си Илиана започна да говори разбираемо. Разказваше спомените, които беше събрала през последните дни. Описваше най-подробно хората, които беше срещала. Всичко подреждаше по общи признаци, правеше някаква необичайна и безсмислена класификация на информацията, която притежаваше. Постепенно думите ѝ загубиха яснотата си, станаха объркани и непознати, като от някакъв чужд, неземеен език.

След тази случка Илиана се изгуби. Понякога я срещвахме на улицата, но тя винаги намираше начин да кривне встрани и да се смеси с тълпата. Нужни ѝ бяха два месеца, за да забрави и отново да се върне при нас, станала още по-вгълбена и по-тайна. В компанията не се говореше за случилото се. Намирахме си други теми и се радвахме, че тя е при нас и ни слуша.

Бяхме станали предпазливи. Започнахме безпогрешно да долавяме момента, в който надвисваше кризата. Тогава един от нас, предварително избран, ѝ предлагаше да я изпрати до квартирата ѝ. Отначало Илиана приемаше с неохота кавалерската ни постъпка, но постепенно свикна. Започна да го приема като нещо нормално и дори неизбежно.

След това дойде инцидентът с Янко. Една вечер тръгна да я изпраща и после не се върна, както се бяхме уговорили. Започнахме да подмятаме, че е останал при нея. Никой не го вярваше, защото ни беше трудно да си я представим с мъж.

На следващия ден Янко закъсня за лекции. Беше срашно блед и погледът му напомняше на нейния. През цялото време мълча и гледа една точка в стената. Нещо ставаше с нашия колега. Беше неразговорлив и мрачен. Започна да отбягва компанията ни. Не искаше да даде никакво обяснение за онази вечер. В края на семестъра прекъсна по слаб успех и се запиля някъде в провинцията.

Всичко това се отрази на отношението ни към Илиана. Вече никой не беше съгласен да я изпраща, но все пак го правехме. Беше станало като неписан закон, който изискваше безпрекословно изпълнение. Известно време не се случваше нищо.

Веднъж се беше паднал моят ред. Отново тръгнах със страх да не би да ме покани в стаята си. Дори вече си имах няколко дежурни повода да ѝ откажа. Този път тя наистина ме покани. Опитах се да се оправдая с нещо, но думите се бяха скрили някъде вътре в мен и не искаха да излязат. Напразно търсех оправданията, които бях измислил. Не можех да се съпротивлявам. Краката ми сами ме повлякоха по скърцащите стълби към таванската ѝ стая.

Отначало всичко беше нормално. Пихме кафе, пушихме и си говорехме. По-точно говорех аз, а тя ме слушаше. Стаята беше обикновена, не открих нищо нередно в обстановката.

Бях се отплеснал и говорех за едно наше напиване, крайно комична история, която винаги предизвикваше смях, докато я разказвах. Илиана ме слушаше с такава физиономия, като че ли описвах края на цивилизацията. Стана ми неловко и млъкнах. После отново няхах власт над думите и тялото си. Тя се дърпаше, драскаше с нокти, а вътре в мен нещо се извиваше с вързани ръце, гърчеше се, опитваше се да викне, но устата му беше запушена.

Любехме се, без да желаем, измъчвахме се взаимно, стискахме конвулсивно потната плът на партньора си. Длъжни бяхме да задоволим животинските желания на телата си. Нямаше воля, нямаше мисъл. Бяха ни останали само лудите инстинкти на зверове.

Заедно с удоволствието дойдоха и виденията. Коло нас се бяха надвесили лицата на приятели, познати, преподаватели, известни с пуританските си убеждения. Всички ни сочеха с пръст, осветяваха ни с някакви прожектори, смееха се злорадо и се потупваха съучастнически по раменете.

Не зная колко продължи това. Вече не можех да намеря тялото си в невероятната смесица от тела, бедра, гърди, хълбоци и ръце. Лицата идваха все по — близо до нас. Някакви лигави пръсти ни опипваха. Гадеше ми се. Сигурно съм викал.

Когато все пак всичко свърши, сред бученето на ушите си долових все още възбуденото дишане на Илиана. Мъчително извърнах глава към нея. Беше се търкулила в другия край на леглото. С неописуем апетит поглъщах всяка подробност от тялото ѝ. Исках да го запомня, да го фотографирам. Взирах се с широкоотворени очи в тъмните зърна, в полусянката на хълбока, тъмната точка на пъпа, в лекия мъх по горната устна, безкрайността на бедрата... Не можех да откъсна поглед. Всичко това се запечатваше в мен, но отделях ли очи от детайла, усещах, че снимката не е пълна и се връщах отново и отново...

Трябваше да притежавам дори най — малкото и незабележимо движение. Едва доживявах до ритмичното повдигане на гърдите, неволните трепвания на устните, нервните движения на клепачите, помръдването на пръстите. От мен беше останал само изострен до пръсване поглед, поглъщащ всяка клетка на тялото ѝ.

Сутринта станах с болки по цялото тяло, виене на свят и трепереци крака. Огледах се за Илиана. Беше се облякла и се взираше в мен, седнала на масата. Косите ѝ бяха разпилени по раменете, веждите — мокри от водата, с която се беше мила, лакът на палеца на лявата ѝ ръка беше олющен...

Затворих очи и стиснах с длани слепоочията си. Отново бях започнал да я изучавам. Имах чувството, че мога да я наблюдавам години наред и всеки път да откривам нещо ново, дребно и непознато. Впрочем това беше естествено, защото и тя се променяше

непрекъснато. Всяко ново движение беше различно от предишните, косите ѝ заемаха нови положения. Полусенките и различната светлина променяха лицето ѝ. Днес лакът на ноктите е олющен, утре ще си сложи нов, ще промени грима си. И всичко това трябва да бъде изучено и запомнено. Но защо ми е необходимо? Та нали аз не изпитвам никакви чувства към Илиана.

Трябваше да се направи нещо. Напрегнах малкото воля, която ми беше останала и се облякох припряно.

А на спирката имаше толкова много неща! Една жена държеше огромен букет, жълтият карамфил в средата беше увяхнал. На лявата си буза жената имаше пъпчица. Колко много подробности!

Напрегнах се и отклоних поглед нагоре, към небето. Само там като че ли нямаше нищо интересно, което да ме привлече. Утринният въздух поохлади мислите ми. Започнах да съзнавам, че това е болест. Болест, която се предава на четири очи.

Не винях Илиана. Жена е, не може да живее вечно без мъж. Разбирах я, разбирах и Янко. Не е имал сили да издържи това бреме от погледи, срещи, впечатления и предмети.

След няколко месеца Илиана стана моя жена. Беше трудно. Нощем отново ни спохождаха кошмарите с многото лица, но с тях като че ли свикнахме. Любовта си беше лично наша и не ни интересуваше мнението на околните. Те като че ли също разбраха това и след известно време престанаха да ни досаждат.

Дъщеря ни се роди на Илинден и взе името на майка си. Другото, което се случи, беше че болеста изчезна от самосебе си. Налегналите ни грижи за детето, търсенето на жилище, работата и изпитите в института изместиха всичко. Просто нямахме време да събираме впечатления. Тези неща оставихме на дъщеря си. Още от бебе започна да събира информация за света около себе си. Когато порасна, често я засичахме да стои зад гърбовете ни и да ни гледа. Не се опитвахме да я отучим. Знаехме, че е невъзможно.

Сега е на двадесет и седем. Кара осма година в същия институт, където учехме и ние. Крепи се на крехката граница между втори и трети курс. Не ѝ се завършва. Досуш прилича на майка си, не само физически, но и по характер. Ако ви трябва, можете да я откриете в кафенето пред стола. Вече не знам дали наистина това е тя или майка ѝ.

Впрочем, тя сигурно почти не ни помни. От осемгодишна я отгледа баба й. Ние загинахме при автомобилна катастрофа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.